

عنوان مقاله:

نقش الگویی معلم ابتدایی در تربیت دینی

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی و ششمین کنفرانس ملی یافته های نوین در مدیریت، روانشناسی و حسابداری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سبحان میری قلعه نو - کارشناسی پیوسته آموزش ابتدایی، دانشگاه فرهنگیان شهید مطهری زاهدان، ایران

محمد عباسی - کارشناسی پیوسته آموزش ابتدایی، دانشگاه فرهنگیان شهید مطهری زاهدان، ایران.

علی اصغر قربانی - کارشناسی پیوسته آموزش ابتدایی، دانشگاه فرهنگیان شهید مطهری زاهدان، ایران

هاشم قربانی - کارشناسی پیوسته رشته تاریخ، دانشگاه سیستان و بلوچستان، ایران.

خلاصه مقاله:

تربیت، فعلی است که اخلاق حاصل آن است، اگرچه تمام آن نیست؛ زیرا پرورش استعدادهای فکری و ذهنی و ذوقی و غیره که همگی در دایره تربیت و از موضوعات آن هستند، به جهت این که به طور مستقیم با ملکات نفسانی و خصوصیات اخلاقی مرتبط نیستند، جزء اخلاق محسوب نمی گردند؛ مثلاً پرورش حافظه و قدرت استنتاج و استعدادهای هنری و ذوقی اگرچه در محدوده تربیت قرار می گیرند، ولی چون مستقیماً با صفات اخلاقی مرتبط نیستند، جزء اخلاق محسوب نمی گردند. دوره ابتدایی در آموزش و پرورش مهم ترین دوره محسوب می شود « که تداوم بخش تکوین شناختی، زیستی و اجتماعی کودک است» دوره متمرکز به ثمری برای کودک از جهت اینکه فرصت و موقعیت مناسبی برای تحصیل، تربیت و یادگیری شیوه ارتباط صحیح با دیگران بوجود می آید، می باشد و زمینه را فراهم می کند تا توانایی ها و استعدادهای هر کودک بتدریج شکوفا شود. تربیت، مفهوم پرورش و ساختن را می رساند و بس. از نظر تربیت فرق نمی کند که تربیت چگونه و برای چه هدفی باشد؛ اگر بخواهیم با اصطلاح صحبت کنیم، باید بگوییم فن اخلاق و فن تربیت یکی نیست ... فن تربیت وقتی گفته می شود که منظور مطلق پرورش باشد. اگر اخلاق را که صفات نفسانی و اعمال و رفتار عالی انسانی است، در جهت صحیح و مثبت لحاظ کنیم، اخلاق در این معنا یکی از ثمرات، بلکه مهم ترین ثمره تربیت است.

کلمات کلیدی:

آموزش، دین، دانش آموزان، معلم، رفتار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2025038>

